

ДУШЕЮ ВІДІРВАТИ

Поглянь сьогодні у віконце, доню...
Надворі темно вже. Так тихо скрізь.
Я ніжно знов візьму твою долоню,
Напевно буде море тихих сліз...

Напевно зрозумію обережно,
Що вперше віддаляться час настав!
І що потреба вже не є безмежна...
Бо сон твій, ляле, самотійним став...

Не зможу розказати, що востаннє...
А ти, як завжди до грудей моїх
Притулишся... І спалахне прощання!..
Душею відірву від уст твоїх

Цей смак. Цю насолоду неповторну!
Шукатимеш вже іншу їжу ти.
Дорослу. Не матусину... Недобру -
Не рятуватиме від самоти...

Так боляче. Не у віконце погляд...
У вічі лячно дивишся мені...
О, як би допроситися у Бога
Ночей майбутніх, що не є сумні?..

О, як би за життям таким встигати?!
Не плач, кохана донечко, не плач...
За тебе плакати десь буде мати!..
Звикай... І якщо зможеш, то пробач.

Галина Гаврилук, 12 січня 2024
www.galynagavryliuk.com